

Nacht in Nazaré

Nacht in Nazaré

Ellen van Herk

Eerder verschenen:

Zwijgen is zilver
Thuis in de Algarve
Tweede kans in Santa Luzia
Zomer in de Alentejo
Teruggekeerd verleden
Terug naar Odeceixe
Verwarring aan de Douro
Quarantaine in de Alentejo
De Algarve met verve
Oude liefde, nieuw begin
Dreiging in de Algarve
Vlinders in Ferragudo
Opwinding in Ferragudo
In het Portugese hart

Schrijver: Ellen van Herk
Coverontwerp: Ellen van Herk
ISBN: 9789464357974
© Ellen van Herk

Deze roman is fictie, enige overeenkomst met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust op toeval. Alle met naam genoemde locaties bestaan, maar kunnen zijn aangepast om beter in het verhaal te passen. Eventuele onjuistheden komen volledig voor rekening van de auteur. Het is verboden zonder toestemming van de auteur (delen van) het boek te kopiëren of te verspreiden.

Eind mei in Öblarn, Oostenrijk

Reina is in de voortuin bezig om de vele bakken, die ze net met felrode geraniums heeft gevuld, water te geven als vrijwel tegelijkertijd twee auto's van verschillende kanten voor het huis met de neuzen vlakbij elkaar tot stilstand komen. De ene is een duidelijk herkenbare politieauto, de ander de donkere Ford van Franz. Behalve een vriend van haar man Eduard is Franz ook lid van de vrijwillige brandweer en net als Eduard piloot op het naburige vliegveld van Niederöblarn.

Door het raam aan de passagierskant van de politieauto ontwaart ze Eduard, die een bleek gezicht in haar richting draait en ze herinnert zich in een flits beelden van zo'n vijfenveertig jaar geleden in Rotterdam. Toen was er ook een politieauto voor de deur gestopt. Die keer zelfs met twee, zeer meelevende agenten, die haar en haar vader kwamen vertellen dat haar moeder een ongeluk had gehad en met zeer zware verwondingen naar het ziekenhuis was vervoerd.

De gieter valt uit haar hand, water gutst over haar voeten, maar ze merkt het nauwelijks. Haar nog met aarde besmeurde vingernagels boren zich in haar eveneens vuile handpalmen en ze doet een aarzelende stap naar voren.

Eduard duwt het portier open en een blik op zijn gezicht is voldoende om te weten wat hij komt vertellen.

'Is het Roy of Stacey?' slaagt ze er nog in uit te brengen, maar bij het zien van z'n hangende schouders en de wanhopige, zo niet schuldige blik weet ze vrijwel direct dat het om Roy gaat.

Ze herinnert zich ineens de gillende sirenes nog maar een uur geleden richting het vliegveld en voelt een soort bal in haar buik, die naar boven dreigt te komen. Ze zoekt steun tegen de muur naast zich, ziet hoe Franz nu ook de auto uitkomt en kijkt van het ene, nog serieuze gezicht naar het andere. De politieagent staat nog aan zijn kant van de auto, Franz en Eduard staan aan haar kant, maar al is de afstand minimaal ze heeft het gevoel dat ze mijlenver van hen verwijderd is.

Ze ziet Franz' mond bewegen, maar het bloed gonst in haar oren en ze heeft het gevoel dat haar hart letterlijk in stukken breekt. Een paar tellen is ze ervan overtuigd dat ze geen adem meer kan halen. Ze ziet bezorgde gezichten, lippen die heen en weer gaan, maar het voelt alsof ze in een soort vacuüm zit. Slechts met uiterste krachtinspanning slaagt ze erin lucht naar binnen te zuigen, waardoor ze bijna stikt en in een benauwde hoestbui uitbarst.

Dit breekt de spanning en de wereld komt weer bij haar binnen. Ineens hoort ze dat de motor van Franz' auto nog draait, voelt ze dat haar rechtervoet nat is en ziet ze de nerveus friemelende vingers van Eduard plotseling haarscherp.

'Weet Stacey het al?'

Haar blik vindt over het dak van de auto heen die van de politieman, die zwijgend z'n hoofd schudt en ze recht haar schouders.

'Ik wil hem zien, waar is hij?'

'Hij is naar het mortuarium in Schladming vervoerd.'

Het is Franz, die antwoord geeft en nog een stap in haar richting zet.

'Er moet onderzoek worden gedaan,' voegt hij er aan toe.

'Hij is neergestort. Ze moeten onderzoeken hoe het gebeurd is, dat is standaardprocedure.'

Reina's blik glijdt naar Eduard, die haar nauwelijks durft aan te kijken en ze kan zich slechts met alle mogelijke moeite weerhouden hem te slaan.

Het eeuwige vliegen; hier is ze al bang voor geweest vanaf het moment dat Roy als vierjarige zei dat hij net als papa wilde vliegen.

Ze beseft dat het geen nut heeft nu met verwijten te komen, Eduard vliegt al meer dan veertig jaar zonder problemen, maar ze is niet in staat hem op dit moment te troosten. Ze heeft alle kracht die ze heeft nodig om zelf overeind te blijven.

'Ik moet Stacey bellen,' ze maakt aanstalten zich naar binnen te begeven, maar Franz houdt haar tegen.

'Ga naar Schladming, ik regel dat Stacey daar ook heen komt. Goed?'

Ze kijkt in twee meelevende ogen en knikt dankbaar.

'Dat zou fijn zijn, Franz, graag.'

Ze krijgt nog een bemoedigend kneepje in haar arm, waarna hij haar een duwtje in de richting van de wachtende politieauto geeft.

'Het ziekenhuis in Schladming, Ernst, ik zorg voor de dochter,' deelt Franz de agent mee.

Reina kijkt naar Eduard, die een onbeholpen gebaar in haar richting maakt, maar draait zich dan met een ruk van hem af en trekt het achterportier open. De overduidelijke wanhoop van haar man kan ze nu niet aan. Als ze daar aan toe geeft, ligt ze straks als een bundeltje ellende op de achterbank en dat wil ze niet laten gebeuren. Er moeten dingen geregeld worden, haar dochter moet geïnformeerd worden, ze wil weten wat er is gebeurd, maar bovenal moet ze op de een of andere manier de kracht vinden om dit door te komen.

Hoofdstuk 1

‘Komt pap alweer niet eten?’

Stacey werpt een bezorgde blik op de lege plek aan tafel en Reina zet iets harder dan strikt noodzakelijk de pan met pasta op de onderzetter.

‘Ik weet het niet, hij heeft niets laten weten.’

Ze loopt terug naar het aanrecht om de schaal met salade te pakken en neemt dan tegenover haar dochter plaats, terwijl ze haar beduidt alvast op te scheppen. Ze heeft totaal geen honger, maar ze weet dat ze iets moet eten.

Stacey gooit een paar flinke lepels op haar bord en wil ook dat van Reina volscheppen, maar ze beduidt dat ze dit liever zelf doet.

‘Maar dan wel iets meer dan die muizenhapjes van de laatste tijd,’ vindt Stacey, ‘je bent volgens mij zeker vijf kilo afgevallen sinds...’

Het meisje zwijgt plotseling, maar de kritische en eveneens bezorgde blik, die ze haar toewerpt, zorgt ervoor dat Reina ondanks haar tegenzin nog een extra lepel neemt en dan prikt ze met lange tanden in de pasta.

Hoewel het prima smaakt, voelt het alsof ze stopverf zit te eten. Sinds de plotselinge dood van haar zoon, Stacey’s broer, ruim drie maanden eerder, lijkt het wel alsof ze nergens meer van kan genieten.

‘Het is gewoon dat na Roy’s ...’

Ze kan het woord dood niet uit haar mond krijgen en neemt snel een hap van de spaghetti, maar door de ingehouden tranen, kan ze nauwelijks slikken. Met een bruuske beweging schuift ze haar stoel naar achteren en loopt naar het aanrecht om de hap eten, die in haar keel blijft steken, uit te spugen.

‘Sorry mam,’ Stacey staat al achter haar om haar over haar rug te wrijven en hoewel ze weet dat het goed bedoeld is, kan ze de aanraking opeens niet meer verdragen. Alle bezorgde blikken, al het gefluister, de gesprekken, die opeens ophouden als zij in de buurt komt, mensen die nauwelijks meer durven te lachen, af en toe heeft ze de neiging te schreeuwen of te stampvoeten, maar het enige wat ze steeds maar weer doet, is begripvol glimlachen. Ze heeft er zó genoeg van, maar wat moet ze anders?

‘Laat me maar even.’

Ze draait weg uit Stacey’s bereik en veegt haar handen af aan de handdoek, waarna ze nog verder opzij stapt naar de buitendeur.

‘Ik ben even een eindje lopen. Zet maar een bord voor je vader in de magnetron.’

Ze wacht niet op een reactie van haar dochter, maar pakt haar vest van de haak naast de deur en loopt naar buiten.

De eerste honderd meter loopt ze als een soort robot. Ze zet automatisch de ene voet voor de andere, zonder zich bewust te zijn van haar omgeving. Haar hoofd is te vol om ook maar iets te zien van wat zich om haar heen bevindt, maar dan dringt langzaam het zachte getinkel van de koeienbellen hoger op de alm tot haar door evenals de geur van verse koeienmest van de boerderij verder op de berg.

Het Oostenrijkse Stiermarken, het is sinds haar vierentwintigste haar thuis, nadat ze tijdens haar afstudeerperiode in Spanje de vier jaar oudere Oostenrijkse Eduard ontmoette. In plaats van door Zuid-Amerika te gaan reizen, wat haar bedoeling was na haar studie Spaans, belandde ze opeens met hem in een boerendorp in de Oostenrijkse Alpen en vond ze een baantje bij een *Bäckerei*.

Hoewel haar leven er opeens totaal anders uitzag, maakte de liefde die ze voor Eduard voelde en die duidelijk wederzijds was, alles de moeite waard, maar in de dertig jaar, die inmiddels zijn verstreken, is ze zich met name de laatste tijd steeds vaker af gaan vragen of ze toch niet iets heeft gemist. De plotselinge dood van Roy heeft de afstand, die daarvoor al tussen haar en Eduard aan het ontstaan was, nog vergroot. In plaats van elkaar te vinden in een gezamenlijk verdriet drijven ze nog verder uit elkaar. Eduard brengt nog meer tijd dan anders door op de *flugplatz*, terwijl zij zich bezighoudt met de verhuur van de drie appartementen en de studio die ze in het dorp runt.

Het is niet voor het eerst dat Eduard zonder iets te laten weten niet komt eten en ze kan zich de tijd niet heugen dat ze gezamenlijk naar bed zijn gegaan. Meestal komt hij pas als zij al slaapt en de laatste nachten heeft hij zelfs op de oude kamer van Roy geslapen onder het mom dat hij haar niet wil storen. Hoewel het haar dwars zit, kan ze tegelijkertijd de energie niet opbrengen om hem er op aan te spreken en ook dat baart haar zorgen. Als je iets niet meer de moeite waard vindt om over te praten, zegt dat iets over je relatie en dat is niet heel positief.

Ze houdt even halt om een paar jonge katjes aan te halen, die samen met de moederpoes langs de kant van de weg in het gras dartelen en blijft op haar hurken naar de dieren kijken, terwijl de tranen in haar ogen branden.

Ze mist Roy, maar bovenal mist ze Eduard en de band die ze tot een paar jaar terug hadden. Ergens, al voor Roy's plotselinge, onverwachte dood, is er al iets tussen haar en Eduard gestorven en het is nog maar de vraag of dat weer tot leven gewekt kan worden.

Het getril van haar mobiele telefoon in haar zak zorgt ervoor dat ze met een diepe zucht overeind komt. Het kan een huurder zijn, ze kan niet doen alsof ze er niet is, de zaken gaan altijd door.

Tot haar opluchting is het echter Mandy, haar jeugdvriendin met wie ze samen de studie Spaans heeft gedaan. In tegenstelling tot zichzelf is Mandy na het afstuderen wel een tijdje in Spanje blijven hangen. Vervolgens heeft ze een jaar of twaalf door Midden- en Zuid Amerika gereisd en is uiteindelijk met een Braziliaan in Portugal beland. Zover zij weet is de Braziliaan allang weer verdwenen, maar Mandy heeft het zeer naar haar zin in haar nieuwe thuisland en probeert haar al zeker twee jaar over te halen haar eindelijk te komen opzoeken.

'Olá querida! Hoe gaat het met je?'

De stem klinkt vrolijk, maar ze is zich bewust van de serieuze ondertoon en forceert een glimlach, zodat ze opgewekter klinkt dan ze zich voelt al weet ze dat Mandy haar te goed kent om haar voor de gek te kunnen houden.

'Goed hoor, druk als altijd.'

'Mm, ik hoor het ja, weet je, ik heb een idee,' reageert haar vriendin.

'Het is nu bijna tussenseizoen daar bij jullie, kun je je werkzaamheden niet tijdelijk overdragen aan Stacey of iemand anders en hierheen komen? Het wordt tijd dat we weer eens ouderwets bijkletsen, vind je ook niet? M'n kleinste gastenverblijf is onverwacht geannuleerd en staat de komende zes weken tot je beschikking. Wat denk je ervan?'

'Zes weken! Ben je helemaal betoeterd, hoe kan ik nu zes weken alles achterlaten?'

Reina's eerste impuls is weigeren. Hoe kan ze nu opeens op stel en sprong naar Portugal vertrekken, ze heeft van alles omhanden, maar ze is amper uitgesproken of ze begint te twijfelen. Iets in Mandy's voorstel trekt haar. Zes weken is bizar, maar het idee een tijdje letterlijk afstand te nemen, is misschien zo gek nog niet. Het geeft niet alleen haarzelf maar ook Eduard de gelegenheid na te denken over de toekomst. Ze kunnen wel doen alsof er niets aan de hand is, maar dat is struisvogelpolitiek. Ze is nog nooit eerder in Portugal geweest, maar ze weet dat Mandy een soort Portugese

boerderij met diverse grotere en kleinere bijgebouwen, een Quinta, heeft omgetoverd tot een redelijk goed lopend vakantieverblijf.

Haar flamboyante vriendin kennende, zijn haar gasten waarschijnlijk net zo uiteenlopend en gezien de hobby's en andere activiteiten van Mandy moet ze niet gek opkijken als er kunstenaars, veganisten en naturalisten rondlopen. Mandy omringt zichzelf het liefst met zoveel mogelijk verschillende types, geheel in tegenstelling tot Reina zelf en juist dit zou wel eens een prettige afwisseling kunnen zijn van haar normaal gesproken redelijk georganiseerde en voorspelbare leven in Oostenrijk.

'Reina? Ben je er nog?'

Mandy's stem klinkt vragend als ze na een stilte haar naam zegt en ze haalt diep adem.

'Misschien is het wel een goed plan,' zegt ze dan langzaam.

'Echt? Ja, zie je, dat dacht ik nu ook!'

Mandy verbergt snel het spoortje ongeloof en slaakt een soort jubelkreet.

'Het is veel te lang geleden, we moeten nodig bijkletsen. Ik heb m'n bezigheden hier, er zijn natuurlijk andere gasten, maar je weet zelf wel hoe het is, die zorgen grotendeels voor zichzelf dus er is tijd genoeg voor ons samen. Geweldig! Wanneer kom je? Het gastenverblijf is vanaf zondag beschikbaar. Laat je het me weten als je een vlucht hebt geboekt? Of kom je met de auto?'

Ze vuurt de vragen in zo'n sneltempo op Reina af dat deze tegen wil en dank in de lach schiet.

'Meid, dat weet ik nu toch nog niet,' verzucht ze.

'Ik moet nog van alles regelen hier. Ik moet het Eduard ook nog vertellen, misschien vindt hij het wel helemaal niks.'

'Nou en?' klinkt het direct opstandig.

'Jij vindt ook niet alles wat hij doet even leuk en daar trekt hij zich ook nauwelijks iets van aan. Nu is het jouw beurt om eindelijk iets voor jezelf te doen. Laat hem maar lekker een paar weken voor zichzelf zorgen en voor de verhuur, jij hebt al veel te lang alles geregeld. Het wordt tijd dat hij ook eens iets daaraan doet, daar krijgt hij niks van.'

Reina grinnikt om Mandy's recalcitrante houding, maar moet toegeven dat er een kern van waarheid in de woorden van haar vriendin zit.

'Ik ben nu aan het wandelen, zodra ik thuis ben, zal ik kijken wat de beste verbinding is. Oh meid, wat een goed idee van je, ik heb er nu al zin in. Ik bel je zodra ik meer weet.'

Bij het vooruitzicht een paar weken in het gezelschap van de levendige, avontuurlijke en soms buitenissige Mandy door te brengen, kikkert ze in zoverre op dat ze zich al voorneemt zich niets aan te trekken van Eduards eventuele bezwaren. Het is zoals Mandy zegt, hij kan best een tijdje voor zichzelf zorgen en anders is Stacey er ook nog. De laatste keer dat ze echt vakantie heeft gehad, kan ze zich niet eens herinneren. Hooguit af en toe een dag of twee, maar de laatste keer dat ze als gezin weg zijn geweest, was toen de kinderen nog op school zaten en dat is toch al zeker zes of zeven jaar geleden. Typisch hoe je ongemerkt in een soort automatisme belandt van werken en zorgen en dat dag in dag uit, jaar in jaar uit. Met name als je zelf in het toerisme zit, je bent altijd bezig anderen te helpen vakantie te vieren, maar ondertussen schiet je er zelf bij in.

Nu moet ze alleen nog Eduard zien te overtuigen van het feit dat hij de komende tijd samen met Stacey voor de verhuur moet zorgen, maar het is zoals Mandy het al zei, een soort van tussenperiode, zodat ze zeker niet vol zitten en de bezetting minimaal is. Van half september tot begin december is van oudsher de meest rustige tijd. Te laat voor de echte zomergasten, te vroeg voor de wintersportliefhebbers. De meeste wandelaars komen in het voorjaar, zodat Eduard het prima moet kunnen handelen. Daarnaast ligt voor hem het werk op het vliegveld in deze periode ook vrijwel stil.

Intussen is ze weer vlakbij hun huis aangekomen en ze ziet dat Eduards auto naast de hare geparkeerd staat. Hij is dus eindelijk thuis.

Heel even voelt ze een lichte kriebel in haar buik bij het idee het gesprek aan te moeten gaan, maar dan recht ze haar schouders. Het is haar man, ooit haar beste vriend, haar maatje, als ze dit niet meer kunnen bespreken, heeft hun relatie sowieso geen bestaansrecht meer.

‘Je gaat wat?’

Eduard laat z'n vork pardoos in het bord opgewarmde pasta vallen, zodra Reina hem meedeelt dat ze van plan is een paar weken naar Portugal te gaan en ze schiet in een nerveuze lach bij het zien van de onthutste blik op zijn gezicht.

‘En ik dan?’

‘Hoe bedoel je? Je bent achtenvijftig, ik neem aan dat je zelf wel voor je eten kunt zorgen, toch?’

Het klinkt kribbiger dan ze bedoelt, maar zijn opmerking schiet haar onmiddellijk in het verkeerde keelgat.

'Ik zal uitgebreide instructies achterlaten voor de verhuur en Stacey is er ook nog, het lijkt me dat jullie er best samen uit kunnen komen,' merkt ze op.

'En mijn werk dan? Je kunt toch niet zomaar alles achterlaten? Hoelang denk je weg te blijven?'

Hij vuurt de vragen op haar af en ze schudt afwerend haar hoofd.

'Ik heb geen idee. Misschien kom ik überhaupt wel niet terug.'

Ze schrikt zelf bijna net zo van de impulsieve opmerking als Eduard en ze ziet dat hij bleek wordt onder z'n gebruinde huid.

'Hoezo? Reina, wat bedoel je daarmee?'

Hij wil z'n glas oppakken om een slok te nemen, maar z'n hand trilt zo dat hij het glas weer terugzet. Enigszins onder de indruk van de impact die haar woorden op hem hebben, verzacht Reina's uitdrukking en ze doet een stapje in de richting van de tafel.

'Sorry, natuurlijk kom ik terug.'

Ze trekt een stoel naar zich toe en laat zich er met een flauw lachje op neer.

'Waarom zei je dat dan?'

'Ik weet het niet. Misschien hoopte ik dat je eindelijk eens iets van emotie zou laten merken wat ons betreft.'

Ze haalt haar schouders op en speelt met een servet, die is blijven liggen.

'Hoe bedoel je dat?'

Z'n ogen, bruin, net als die van Stacey, kijken haar voor het eerst in weken recht aan en ze steekt in een impulsief gebaar haar hand uit over tafel om die van hem vast te pakken.

'Precies wat ik zeg. We raken elkaar kwijt, niet alleen sinds Roy, maar al daarvoor ... dat weet je toch zelf ook wel?' vraagt ze voorzichtig.

'We brengen nauwelijks meer tijd samen door, we leven volledig langs elkaar heen. Misschien moeten we allebei een tijdje alleen zijn om te bedenken of we zo verder willen.'

Hij maakt een bruske beweging, zodat haar hand van de zijne glijdt en ze trekt hem terug, terwijl ze enigszins angstig nu afwacht hoe hij reageert.

'Wat wil je dan? Wil je scheiden? Is dat wat je zegt?'

Hij schuift het bord, dat nog niet leeg is, zo wild van zich af dat er pastasaus over de rand spettert en op de een of andere manier kan ze haar blik niet van de rode druppels op het lichtgele tafelkleed afhouden.

Het lijkt op bloed en ze huivert.

'Scheiden? Nee, tenminste, ik weet het niet,' zegt ze dan langzaam.

‘Ik heb gewoon geen idee meer wat jou bezighoudt, wat je wilt, denkt,’ voegt ze er na een korte aarzeling aan toe.

‘Vroeger praatten we honderduit, maar als we elkaar nu zien, gaat het meestal alleen maar over praktische zaken of we praten helemaal niet meer.’

‘We zijn dertig jaar samen. Je kunt toch niet verwachten dat alles nog steeds zo is als vijftien jaar geleden?’ vraagt hij sceptisch.

‘Iedere relatie verandert als het langer duurt. Verliefdheid verdwijnt, dat is toch logisch?’

‘Is dat zo?’

Ze haalt haar schouders op.

‘Misschien, misschien ook niet. Ik weet het gewoon niet. Mis jij niets dan?’

Ze kijkt vragend naar haar man, die enigszins onzeker z’n wenkbrauwen optrekt en nadenkend over zijn neus wrijft.

‘Natuurlijk ben je niet meer dolverliefd na dertig jaar, maar wanneer zijn wij voor het laatste tegelijkertijd naar bed gegaan? En dan heb ik het nog niet eens over seks...’

‘Jij hebt sinds je in de overgang zit geen zin meer,’ protesteert Eduard, ‘dat kun je moeilijk in mijn schoenen schuiven.’

‘Maar we proberen het niet eens meer!’

Reina’s stem schiet uit van frustratie.

‘Ga nu niet alles op mijn overgang schuiven, dat is wel heel gemakkelijk. We maken met z’n tweeën deel uit van deze relatie, we zijn er samen verantwoordelijk voor. Je kunt niet mij van alles de schuld geven.’

‘Dat doe ik ook niet, maar jij zegt zelf dat je de seks mist, terwijl jij twee jaar geleden of zo hebt aangegeven dat je er geen zin meer in had, dat het niet fijn meer was. Wat moet ik dan? Zo’n pretje is het niet om elke keer afgewezen te worden.’

Reina kijkt met grote ogen naar de man tegenover haar.

‘Jij voelt je afgewezen? Wanneer dan? Ik kan me niet herinneren dat je daarna nog een poging hebt ondernomen,’ werpt ze tegen.

‘Natuurlijk wel! Maar of je hebt hoofdpijn, of het doet zeer of je bent moe. Er is altijd wel iets. Denk je dat ik het dan blijf proberen? Kom op zeg, het was gemakkelijker om gewoon later naar bed te gaan dan te hopen dat je misschien weer een beetje toeschietelijk zou zijn,’ protesteert Eduard.

‘Nou ja, zeg! Je doet nu net alsof ik keer op keer nee heb gezegd, terwijl jij geen enkele interesse meer hebt laten blijken. Is er iemand anders? Interesseert het je daarom niet meer?’

‘Natuurlijk niet, waar zie je me voor aan?’

Nu is Eduard oprecht geschokt en ze schudt haastig haar hoofd.

'Weet ik het! Als je je zo gemakkelijk neerlegt bij het feit dat we geen seks meer hebben, is het toch niet zo gek dat ik ga twijfelen?'

Ze wil nog iets zeggen, maar op dat moment klinkt het geluid van de buitendeur die opengaat en in de verwachting dat Stacey thuiskomt, houdt ze abrupt haar mond. Dit is geen onderwerp om te bespreken waar hun dochter bij is.

'We hebben het er nog wel over,' zegt ze enkel en richt zich dan met een geforceerde glimlach naar de deur om haar dochter te begroeten.

De volgende ochtend wordt ze, wederom, alleen wakker. Het bed naast haar is opnieuw onbeslapen en ze voelt haar keel dichtslaan van ongehulde tranen. Een blik op de wekkerradio op het nachtkastje vertelt haar dat ze in actie moet komen, er komen vandaag twee appartementen leeg, die schoongemaakt moeten worden, maar ze merkt aan zichzelf dat ze nauwelijks de energie kan opbrengen.

Langzaam, alsof ze hoogbejaard is in plaats van midden vijftig, laat ze zich uit het bed glijden en loopt naar het raam. Zodra ze de gordijnen open schuift, ziet ze dat de bewolking laag in het dal hangt. Er bovenuit ziet ze de toppen van de Grimming. Het is een van de dingen die ze in de bergen zo mooi vindt, laaghangende wolken met daarboven blauwe lucht, maar op dit moment kan ze er amper belangstelling voor opbrengen.

Ze doet een paar halfslachtige rek- en strekoefeningen, ook daar is de laatste maanden de klad ingekomen en loopt traag naar de badkamer.

Terwijl ze onder de veel te warme stralen van de douche staat in een vergeefse poging daar troost uit te putten, zeept ze haar haren in. Haar keel voelt pijnlijk aan en achter haar ogen zeurt een vervelende hoofdpijn. Er moet iets veranderen, dat beseft ze maar al te goed. Ook al heeft Eduard afwijzend gereageerd op haar opmerking dat ze allebei tijd nodig hebben om na te denken, er zit naar haar idee weinig anders op. Als ze nog langer hier blijft en op deze manier doorgaat, raakt ze uiteindelijk niet alleen Eduard kwijt, maar ook zichzelf.

Een uur later dweilt ze de vloer van het tweekamerappartement in de voormalige boerderij van Eduards ouders, die ze zo'n twaalf jaar geleden hebben omgebouwd tot appartementen, als ze haar telefoon hoort piepen ten teken dat ze een appje heeft. Ze maakt eerst plichtsgetrouw de vloer af, maar grabbelt dan naar haar mobiel.

'Niet te veel nadenken, gewoon een vlucht boeken, doen!' leest ze.

Het berichtje is uiteraard afkomstig van Mandy en opeens is ze er klaar mee.

'Ik kom, ik laat je zsm weten wanneer,' typt ze terug.

De onmiddellijke reactie is een duimpje en een zoen en met een gevoel van opluchting omdat ze de knoop heeft doorgemaakt, stopt ze de telefoon weer weg en gooit de emmer vuil water leeg. Ze heeft nog geen idee hoe ze het gaat regelen, maar ze gaat naar Portugal, hoe dan ook.

Het is tijd dat ze voor zichzelf kiest, Eduard en Stacey moeten het maar een tijdje zonder haar stellen. Blij zullen ze er niet mee zijn, maar ze ziet op dit moment geen andere mogelijkheid.

Zoals ze al verwacht, is Eduards reactie op haar voorgenomen besluit niet mals. Ze heeft 's middags naar mogelijke vluchten gekeken en zodra hij eindelijk thuis is, deelt ze hem mee dat ze twee dagen later naar Lissabon vliegt.

'Breng jij me met de Robin naar Graz of moet ik vragen of Stacey me met de auto brengt?'

De Robin is het kleine, vierpersoons motorvliegtuigje waar Eduard zweefvliegers mee omhoog sleept, maar wat ook gebruikt wordt voor rondvluchten of voor korte afstanden naar andere vliegvelden in de omgeving.

'Je denkt toch niet dat ik meewerk aan dit idiote plan van je?' klinkt het vol ongelof.

'Hoe kom je erbij dat ik je zou willen brengen?'

'Het was maar een idee,' zegt ze vermoeid.

'Je weet net zo goed als ik dat we altijd met de Robin naar Graz vliegen, als we de kinderen daar op het vliegtuig zetten. We kunnen hier toch als volwassenen over praten?'

'Waarover? Jij wilt weg, wat valt er dan nog te praten?'

'Ik wil niet weg!' reageert ze heftig.

'Ik wil jou terug, ons, het leven zoals het was!'

'Maar dat kan niet, Roy is er niet meer,' reageert hij vol wanhoop.

Verslagen kijkt ze hem aan en maakt een moedeloos gebaar.

'Maar wij zijn er nog wel, Stacey, jij en ik ... we moeten toch in staat zijn met z'n drieën verder te kunnen?'

'Hoe dan?' klinkt het verslagen, 'zonder Roy?'

'We mogen toch niet opgeven? Dat zou Roy ook niet willen. We moeten toch met z'n drieën een manier vinden om weer als gezin te kunnen

functioneren? Natuurlijk mis ik Roy, Stacey mist hem ook, maar het leven gaat door, al is het anders.'

Ze huivert bij het zien van het verdriet in de ogen van haar man en steekt voorzichtig haar hand naar hem uit.

'Wij zijn er toch ook nog?' merkt ze op.

'Je snapt er werkelijk helemaal niets van!'

Hij slaat met een wild gebaar haar hand weg en staat op.

'Praat dan met me! Leg het me uit,' zegt Reina smekend, 'maar sluit me niet buiten.'

'Ik kan niet zonder Roy, het is allemaal mijn schuld, ik heb hem leren vliegen. Denk je dat ik niet weet dat jij dat ook denkt?'

De tranen staan in z'n ogen en z'n gezicht is vertrokken van pijn, maar als ze in een impuls haar armen om hem heen wil slaan, weert hij haar af.

'Laat me met rust,' mompelt hij verstikt.

'Maar zo kunnen we toch niet verder? Er zijn risico's verbonden aan vliegen, dat weet iedere piloot. Het is toch uit het onderzoek gebleken dat hij zelf een fout heeft gemaakt, dat kan toch iedereen overkomen? Dat is toch niet jouw schuld,' probeert ze hem te overtuigen.

'Maar de zijne, bedoel je? Je begrijpt het niet!'

Hij duwt haar bruusk uit de weg en stormt naar de deur.

'Leg het me dan uit! Als je nu weer wegloopt, is het over tussen ons!'

In een poging hem terug te roepen, haalt Reina fel uit, maar hoewel hij heel even aarzelt voor hij de deurkruk pakt, gaat hij toch door.

'Loop niet weg, Eduard, alsjeblieft!'

Ze zet smekend een stap in zijn richting, maar het is al te laat. Hij is al door de deur en ze hoort z'n voetstappen in de gang, gevolgd door het geluid van de voordeur, die open en weer dicht gaat. Verslagen laat ze zich op een stoel bij de tafel zakken en verbergt haar gezicht in haar handen, terwijl de tranen in haar ogen branden.

'Mam?'

Pas als Stacey zacht haar naam zegt en ze een warme hand op haar schouder voelt, veegt ze langs haar wangen en kijkt op. Blijkbaar is haar dochter ongemerkt de kamer binnengekomen en uit haar volgende woorden valt op te maken dat ze in elk geval in huis was toen Eduard er vandoor ging.

'Waarom is papa zo boos?'

'Ik weet het niet, lieverd, ik weet het echt niet,' verzucht ze.

‘Hij voelt zich schuldig over Roy’s ongeluk, ik dring gewoon niet tot hem door.’

‘Maar Roy wilde toch zelf vliegen? Daar kan papa toch niets aan doen?’

‘Dat probeer ik hem ook duidelijk te maken, ja, maar het lukt me niet. We begrijpen elkaar niet en we kunnen elkaar ook niet bereiken, lijkt het wel. Ik ga een tijdje weg, ik kan hier niet langer tegen. Het spijt me vreselijk, schat, maar als ik nu niet ga, gaat het straks definitief mis.’

Ze draait zich naar haar dochter en steekt haar armen uit om de vierentwintigjarige vrouw in een omhelzing te kunnen sluiten. Hoewel Stacey volwassen is, lijkt ze nu een bang kind en ze wrijft troostend over haar rug en schouder.

‘Ik wil niet dat je weggaat,’ brengt Stacey uit, terwijl ze zachtjes snikt.

‘Je riep iets over dat het over is tussen jou en pap. Is dat echt zo?’

‘Ik weet het niet, ik weet enkel dat als ik nu hier blijf, je vader en ik alleen maar meer en vaker ruzie krijgen. Er zit niets anders op. Ik ga een tijdje bij Mandy logeren in Portugal.’

‘Je komt toch wel terug, mam?’

Reina staat met Stacey bij de auto en als ze de grote, bange ogen van haar dochter ziet, heeft ze bijna de neiging haar hele reis af te blazen. Ze weet echter maar al te goed dat ze daar later weer spijt van krijgt, dus hoe moeilijk ook, ze moet nu doorzetten.

‘Natuurlijk kom ik terug. Ik kan toch helemaal niet zo lang zonder jou? Ik ga je vreselijk missen,’ zegt ze, terwijl ze haar armen om haar dochter heen slaat en haar knuffelt alsof ze vier is in plaats van vierentwintig.

‘En papa? Ga je hem ook missen?’

‘Uiteraard, we zijn al dertig jaar samen,’ laat ze haar weten.

‘Zo bedoel ik het niet.’

Stacey maakt zich uit haar omhelzing los en doet een stapje van haar vandaan, zodat ze haar kritisch kan opnemen.

‘Gaan jullie scheiden?’

‘Ik hoop het niet, maar dat is wel een van de redenen om nu een tijdje weg te gaan,’ geeft Reina eerlijk toe.

‘Ik denk dat het goed is dat we allebei een poos alleen zijn. We moeten los van elkaar nadenken over waar we staan en wat we de komende jaren nog willen. We zijn al lang voor Roy zo onverwacht stierf uit elkaar aan het groeien geweest, Roy’s dood heeft het hooguit versterkt. We moeten allebei bedenken hoe we verder willen.’

‘Maar pap kan helemaal niet zonder jou.’

De tranen in Stacey's ogen maken het voor Reina nog moeilijker, maar ze moet nu doorzetten.

'Niet zonder mij of niet zonder iemand die het huishouden en allerlei andere zaken voor hem regelt?' legt ze dan ook de vinger op de pijnlijke plek.

'Je vader en ik hebben al een paar jaar niet meer de soort relatie die ik wil en die je volgens mij hoort te hebben. Misschien is dat logisch, omdat we al zolang samen zijn, maar dat is wat ik wil ontdekken. Toen ik jouw leeftijd had, had ik allerlei dromen over wat ik wilde met m'n leven en daar is gewoon niet veel van terecht gekomen. Dat neem ik je vader niet kwalijk, het is even goed mijn eigen verantwoordelijkheid. Ik wilde reizen, de wereld ontdekken, dat was een van de redenen waarom ik Spaans studeerde. Ik wilde naar Zuid-Amerika, maar in plaats daarvan ontmoette ik je vader en belandde ik in Öblarn,' ze slaakt een zucht en grimast.

'Geloof me, ik ben dolblij met jou en met Roy, dat had ik voor geen goud willen missen, maar ik denk dat het tijd is dat ik ga uitvogelen wat ik nu met de rest van mijn leven wil doen. Als het goed is, heb ik misschien nog wel dertig jaar te gaan, die tijd wil ik besteden aan dingen die ik echt leuk vind, zodat ik niet straks, als ik doodga, spijt heb van dingen die ik niet gedaan heb. Begrijp je dat?'

'En als jullie dan verliefd worden op iemand anders?'

De angst en onzekerheid in Stacey's stem is onmiskenbaar en Reina glimlacht om de bijna kinderlijke vraag.

'Misschien is dat een antwoord op zich. Als we werkelijk nog genoeg om elkaar geven, gebeurt dat niet zo gauw, denk ik. Liever, maak je niet te veel zorgen, ik ben weer terug voor je het weet. Misschien krijg ik wel vreselijke heimwee en sta ik volgende week weer op de stoep,' laat ze er op volgen, al weet ze dat ze dat hoe dan ook niet van plan is.

Ze zal ongetwijfeld heimwee krijgen, maar als ze daar direct al aan toegeeft, levert de hele trip haar nog steeds niets op.

'Dat doe je toch niet,' zegt Stacey onverwacht wijs, 'daar ben je te koppig voor. Hoelang blijf je minimaal weg?'

Reina drukt met een glimlach een zoen op Stacey's voorhoofd.

'De bedoeling is minimaal vier weken weg te blijven. Het heeft geen nut om binnen een week weer terug te reizen, maar ik beloof je, ik app je elke dag en we kunnen videobellen. Ik ga je echt vreselijk missen.'

'Ik jou ook.'

Haar dochter slaat haar armen om haar heen en ze hoort de onderdrukte snik in haar stem.

‘Ga je papa ook bellen?’ fluistert ze bijna onverstaanbaar.

‘Misschien. We moeten elkaar echt even de ruimte geven, schat, dat weet hij ook.’

Hoofdstuk 2

'Ik snap nog steeds niet waarom papa je niet met de Robin naar Graz wilde brengen. Dat was toch veel sneller geweest?'

Stacey heeft haar naar het vliegveld van Graz gebracht en ze staan nu naast elkaar bij de auto.

'Dat is je vaders manier om te laten weten dat hij hier niet achterstaat,' zegt Reina eerlijk, terwijl ze haar koffer uit de kofferbak tilt.

'Je vader wil er niets mee te maken hebben en me dus ook niet met de Robin brengen. Natuurlijk had ik iemand anders op de *flugplatz* kunnen vragen, Matthias of Franz, maar dat zou heel vreemd zijn geweest. Ik wil deze situatie voor je vader niet moeilijker maken dan het al is. En nu hadden wij nog even wat tijd samen, dat is toch ook fijn? Doe je voorzichtig op de terugweg? App je als je thuis bent? Ik laat het je weten als ik in Frankfurt ben aangekomen en ook als ik in Lissabon ben geland,' deelt ze haar dochter mee.

Stacey bromt wat, maar wrijft dan over haar ogen en doet een stap van haar moeder vandaan.

'Oké, ga dan maar. Heb je alles? Heb je je paspoort en je ticket?' vraagt ze bezorgd.

'Ja, mam, dat heb ik allemaal.'

Reina moet lachen om haar dochters opmerking en klopt als bewijs op de kleine rugzak, die ze als handbagage over haar schouder heeft hangen.

'M'n telefoon, m'n portemonnee en m'n paspoort, ik heb het allemaal bij me.'

Ze grijpt de handgreep van haar koffer en haalt even diep adem.

'Ik app en bel je, goed? Let je een beetje op papa?' vraagt ze nog, terwijl ze een stap van de auto vandaan doet. Haar dochter knikt zonder iets te zeggen en ze glimlacht net zo zwijgend terug.

'Ga maar dan.'

Ze beduidt haar dochter dat ze kan instappen om het eind terug te rijden naar Öblarn en loopt een paar meter in de richting van de vertrekhal van het vliegveld van Graz.

Na een paar stappen blijft ze staan en kijkt over haar schouder, net op tijd om te zien dat de vertrouwde blauwe auto in beweging komt. Met wazig zicht door de tranen, die toch plotseling in haar ogen branden, steekt ze haar hand op en zwaait, waarna ze zich met een ruk omdraait en doorloopt. Ze moet nu doorzetten. Haar vlucht naar Frankfurt vertrekt al snel, vandaar vliegt ze door naar Lissabon. Omdat ze pas laat op de avond

daar aankomt, heeft ze een hotel geboekt in de buurt van het vliegveld. Voor de volgende ochtend heeft ze op aanraden van Mandy een plaats gereserveerd in de trein naar Entroncamento en daar komt Mandy haar halen.

Het lukt haar om gedurende de eerste etappe van de reis niet te veel stil te staan bij wat ze heeft achtergelaten, maar zich te richten op wat er voor haar ligt. Dit is wat ze dertig jaar geleden had willen doen, houdt ze zichzelf voor. Natuurlijk heeft ze met Eduard en de kinderen ook wel wat gereisd, maar dat was meestal met de auto en vrijwel nooit verder dan Italië of Kroatië. Dit is voor het eerst in bijna dertig jaar dat ze alleen op reis is, een incidenteel familiebezoek in Nederland niet meegerekend.

Reizen, een ander land verkennen, de cultuur opsnuiven, de taal spreken; ooit droomde ze ervan, maar in de loop der tijd is het steeds verder naar de achtergrond verdreven. Vreemd dat zoveel plannen als het ware verdwijnen als je eenmaal een gezin hebt, zonde ook. Ze zou de jaren met de kinderen niet hebben willen missen, maar een zekere spijt om dingen die ze niet heeft gedaan toen ze nog jong was, voelt ze toch wel.

Gedurende de drie uur durende overstap in Frankfurt houdt ze zichzelf bezig met een Portugese taalapp op haar telefoon en constateert enigszins teleurgesteld dat het Portugees beduidend anders is dan het Spaans wat ze ooit heeft gestudeerd. Gelukkig herkent ze ook nog steeds het een en ander. Omdat ze in de laatste jaren weinig gelegenheid meer heeft gehad om Spaans te spreken, probeerde ze het bij te houden door met enige regelmaat een Spaans boek te lezen en net voor Roy's ongeluk heeft ze nog de televisieserie *Casa de Papel* gevolgd, zodat het niet al te ver is weggezakt.

De tijd gaat door het oefenen sneller voorbij dan verwacht en ze kijkt verbaasd op als de oproep voor de vlucht naar Lissabon door de luidsprekers klinkt. Haastig volgt ze de andere passagiers in de richting van de gate en een half uur later zit ze op haar raamplaats in het vliegtuig naar Lissabon. Halverwege de vlucht valt ze in slaap en als ze net voor de landing wakker wordt, voelt ze zich weliswaar lichtelijk gespannen maar wel uitgerust.

Het hotel dat ze heeft uitgekozen is een sfeerloos, betonnen kolos, maar ligt op loopafstand van de luchthaven, waarvandaan ze de volgende ochtend gemakkelijk naar station *Oriente* kan om de trein naar Mandy te

nemen. Het is geen gezellig hotel, maar ze is er alleen maar om te slapen tenslotte.

Ze stuurt Stacey een appje dat ze goed is aangekomen, maar door het tijdsverschil, het is in Oostenrijk inmiddels al na twaalf, krijgt ze geen reactie meer. Heel even hangt haar vinger aarzelend boven het fotootje van Eduard, dan typt ze snel *'ik ben in Lissabon, alles goed gegaan'*, waarna ze het toestel op de vliegtuigmodus zet en in bed kruipt.

Ze draait zich nog een tijdje rusteloos van de ene op de andere zij, komt bijna weer overeind om toch maar haar e-reader te pakken in de hoop dat ze van lezen slaap krijgt, maar blijkbaar is ze dan toch ineens in slaap gevallen, want ze wordt wakker van de wekker op haar telefoon.

Een paar tellen heeft ze geen idee waar ze is.

De onpersoonlijke hotelkamer komt haar onbekend voor, evenals het bed en pas als ze op het krukje naast het bed haar koffer ziet liggen, schiet alles haar weer te binnen. Ze is in Lissabon en ze moet om iets over half tien de trein hebben.

Ze grabbelt naar haar telefoon, die acht uur drie aangeeft en slaakt een zucht van opluchting. Ze heeft nog alle tijd om te douchen, te ontbijten en een taxi te nemen naar het treinstation, maar dan moet ze nu wel uit bed.

Een klein half uur later loopt ze in haar eentje de grote ontbijtzaal binnen en kijkt onzeker om zich heen. Er zijn genoeg tafeltjes waar maar een persoon aan zit en dat doet haar vreemd genoeg goed. Gelukkig is ze niet de enige, die alleen reist en dat feit op zich zorgt ervoor dat ze zich minder eenzaam voelt, al is het nog steeds onwennig.

Ze vult een bord met brood en iets dat eruit ziet als een bladerdeegbakje gevuld met een soort pudding, terwijl ze ook wat yoghurt en fruit pakt.

Terwijl ze haar thee drinkt en haar ontbijt naar binnen werkt, appt ze met Stacey.

Om iets over negen haalt ze haar spullen uit haar kamer en checkt uit, klaar voor het bijna laatste stuk van haar reis. De receptioniste is zo vriendelijk een taxi voor haar te regelen en ze is dan ook ruim op tijd op *Oriente*.

Bij het treinstation aangekomen, neemt de trap naar boven om op het perron te komen en kijkt, terwijl ze op haar trein wacht, nieuwsgierig om zich heen. Het station is ontworpen voor de Expo van 1998 en is een modern, bijna futuristisch bouwwerk waar niet alleen treinen, maar ook metro's rijden. Haar trein is keurig op tijd en ze vindt na wat zoeken de

vooraf gereserveerde plaats aan het raam, waar ze zich met haar bagage installeert.

Terwijl de buitenwijken van Lissabon langzaam achter haar verdwijnen, neemt het gevoel van verwachting in ongeveer hetzelfde tempo toe. Nu ze eenmaal de beslissing heeft genomen, moet ze er ook van proberen te genieten. Deze reis is meer dan een trip naar Mandy, het is de mogelijkheid weer eens iets helemaal voor zichzelf te doen.

De trein gaat sneller rijden en het landschap flitst nu aan haar voorbij. Ze heeft een plaatsje aan de rechterkant van de wagon, waar ze het grootste deel van de tijd uitkijkt over een laagvlakte, die in honderden jaren door de Taag is uitgesleten. Ongeveer halverwege de rit komt de conducteur haar kaartje controleren, dat ze in Oostenrijk al via het internet heeft geboekt en spreekt haar in het Engels met haar naam aan. Verrast door deze persoonlijke benadering, waar ze helemaal niet op voorbereid was al kan hij natuurlijk via z'n tablet zien wie er op welke plek zit, probeert ze haar eerste zinnetje Portugees uit en glundert onwillekeurig als de man haar een complimentje maakt, maar vervolgens direct haar uitspraak verbetert. Ze bedankt hem alsnog en kijkt hem nog even na als hij verder gaat met zijn ronde, waarna ze zich weer concentreert op de aanstaande ontmoeting met Mandy.

Het is zeker zeven jaar geleden dat ze haar vriendin gezien heeft. Toen was Mandy in Oostenrijk met een Chileen als ze het zich goed herinnert. Bij de gedachte aan haar vriendin voelt ze een vaag gevoel van spijt en ook wel enige afgunst.

In tegenstelling tot zichzelf heeft Mandy wel alles gedaan waar ze vroeger samen van droomden. Ze heeft gereisd, mensen ontmoet, overal baantjes gehad en is uiteindelijk neergestreken op een Quinta in Portugal, ergens noord van Tomar.

Ze weet best dat er ook voor Mandy teleurstellingen zijn geweest, relaties die stuk liepen, baantjes die tegenvielen, maar ze heeft het in elk geval allemaal gedaan. Het is moeilijk te beoordelen wie van hen nu gelukkiger is geweest met de keuzes die ze hebben gemaakt, maar in elk geval hoeft Mandy geen spijt te hebben van dingen die ze niet gedaan heeft, zoals zichzelf.

Ze staan stil op het station in Santarém en ze bewondert vanaf haar plekje de mooie tegeltableaus, die haar direct een vakantiegevoel bezorgen, omdat ze dit soort dingen in Oostenrijk nooit ziet. De trein begint weer te

rijden en zo'n drie kwartier na het vertrek uit Lissabon wordt door de intercom de nadering van station Entroncamento aangekondigd.

Ze staat op om haar bagage bij elkaar te zoeken en glimlacht dankbaar naar een in Santarém ingestapte Portugees, die zo vriendelijk is haar koffer voor haar uit het bagagerek te tillen.

'Muito obrigada,' zegt ze beleefd.

'De nada,' klinkt het even beleefd terug, *'bom dia.'*

Ze neemt de koffer mee richting de uitgang en haalt een paar keer diep adem als ze op het perron stapt. Ze is er, nu afwachten hoe de ontmoeting met Mandy verloopt na al die jaren en wat er de komende weken allemaal gaat gebeuren. Ze voelt een zekere spanning in haar buik en merkt dat haar hand trilt, als ze haar tas hoger op haar schouder trekt, maar dan hoort ze een enthousiaste kreet.

'Reina, hier!'

Ze kijkt opzij en signaleert een flits van felle kleuren voor ze bijna wordt fijngeknepen in een hartelijke omhelzing en tegen de omvangrijke boezem van haar jeugdvriendin wordt gedrukt.

'Meid, wat ben ik blij jou te zien!'

Ze kan nauwelijks ademhalen en voor ze ook maar iets kan uitbrengen, vervolgt Mandy haar begroeting al weer.

'Het is veel en veel te lang geleden! Alles goed? Is je reis goed gegaan?'

Mandy laat haar even los om haar kritisch op te nemen, waarna ze haar opnieuw omhelst en ditmaal drie hartelijke zoenen op haar wangen plaatst.

'Je ziet er top uit! Word jij nooit dikker?' verzucht ze enigszins jaloers.

Reina schiet in de lach en geeft Mandy een liefdevolle zoen, waarna ze op haar beurt haar vriendin bekijkt.

Mandy, als tiener al volslank met een flinke boezem, is er in de laatste jaren niet slanker op geworden, moet ze constateren, of misschien lijkt het maar zo door de wijde, felgekleurde jurk met grote bloemen die ze draagt. Haar haren, ooit simpel donkerblond, zijn nu duidelijk rood geverfd en boven de rand van haar jurk is een stuk van een tatoeage te zien.

De ontvangst is echter net zo hartelijk en enthousiast als ze zich van vroeger herinnert en de zeven jaren die ze elkaar inmiddels niet gezien hebben, vallen vrijwel direct weg.

'Ik heb je echt gemist,' Mandy knuffelt haar opnieuw en schudt dan haar hoofd.

‘Het is veel te lang geleden, dat moeten we niet meer doen. We moeten elkaar vaker opzoeken, beloofd?’

‘Beloofd,’ stemt Reina direct in, ‘je hebt helemaal gelijk.’

‘Ik had willen komen voor Roy’s begrafenis,’ begint Mandy na een korte stilte, maar Reina steekt onmiddellijk haar hand op.

‘Niet zeggen, het geeft niet, ik begrijp best dat het lastig is, zeker in de zomer met gasten. Ik neem het je niet kwalijk, echt niet.’

‘Maar ik had er moeten zijn, je moeten steunen,’ gaat Mandy door, ‘daar zijn we vriendinnen voor, toch? Juist ook in moeilijke tijden.’

‘Ik weet best dat je had willen komen, het maakt niet uit, echt niet,’ verzekert Reina haar.

‘Ik neem je niets kwalijk. Bovendien, je hebt me nu toch uitgenodigd? Weet je hoe ik dit nodig heb?’

Aan Mandy’s gezicht is duidelijk te zien dat de vrouw het er niet helemaal mee eens is dat haar uitnodiging haar afwezigheid bij de begrafenis goed maakt, maar dan lijkt ze als het ware alles letterlijk van zich af te schudden en wijst naar de uitgang.

‘Kom, de auto staat vlakbij, het is nog een half uur rijden naar de Quinta. Ga je mee?’

‘Uiteraard, wat dacht je, dat ik met de trein hierheen ben gekomen om je op het station weer in de steek te laten?’

Reina grinnikt en geeft haar vriendin een plagende por.

Het voelt goed om weer als vanouds grapjes te maken en ze beseft hoe ze dit de laatste tijd heeft gemist. Natuurlijk is er altijd op de achtergrond het knagende gemis van Roy, dat zal waarschijnlijk ook nooit weggaan, maar hier is de stemming in elk geval licht en vrolijk. Niet zoals thuis, waar ze nauwelijks meer durft te lachen, zeker niet als Eduard in de buurt is. Hij beschouwt elke uiting van vrolijkheid als een teken dat ze Roy is vergeten, maar hoe zou ze dat kunnen? Hij was haar eerstgeborene, haar enige zoon en er gaat geen dag voorbij dat ze niet aan hem denkt. Ze heeft echter in haar leven al van zoveel mensen afscheid moeten nemen, dat ze niet anders kan dan doorgaan in tegenstelling tot Eduard, die nog in het bezit is van zijn volledige familie, inclusief zelfs nog twee inmiddels hoogbejaarde grootmoeders en voor wie dit het eerste, echt grote verlies is. Daarnaast heeft hij natuurlijk nog te kampen met het schuldgevoel dat het juist de zweefvliedsport is geweest, die zijn zoon het leven heeft gekost en dat maakt het extra zwaar.

‘Kom je?’